

A tisztujítás kérdéséhez.

A *Délmagyarország* mai számában „Titokban készülnek a tisztujításra” címen cikk jelent meg, amelynek forrását nem ismerem, tartalmát nem osztom*), de amelynek megjelenése is igazolja, hogy a város társadalmának legszélesebb rétegeit foglalkoztatja és méltán érdekli a közeljövő kérdése, a közigazgatási választások.

Ezeknek a választásoknak különös érdekessége és jelentősége van, mert — úgy lehet — az utolsó választások ideje következett el és most már az állami közigazgatás váltja föl az eddigi rendet, amikor a város közönségének nem lesz módja ahhoz, hogy az autonómiaja jogán döntse el, hogy kiket tart arra érdemeseknek, hogy a városnak ügyeit intézzék.

Jelentősegteljessé válik e kérdés azért is, mert a város feje — a polgármester, — aki egy személyben képviseli s önmagában egyesíti az államhatalomnak és a város közönségének súlyát és jogosítványait, sajnos — hosszú ideje beteg.

A múlt év tavaszán gyakori egymásutánban jelentek meg hírek a szegedi és a fővárosi sajtóban, amelyek „biztos forrásból” szerzett értesülések alapján közölték, hogy ez, vagy az a szomszédos nagybirtokost, vagy országgyűlési képviselőt, Szeged város főispánjává nevezték ki.

Ezek a híresztelések valóknak nem bi-

*) A cikk tartalmát a „Délmagyarország” sem osztja. Hiszen az riport, a kombinációk, amelyekről kötelességszerűen beszámolunk benne, nem a mienk. Nagyon értjük a cikkíró ur tendenciáját, de félreértések elkerülése céljából szükségesnek láttuk ezeket megjegyezni. Még csak egyet: mai cikkünk ép azzal kezdődik, hogy ezt a kombinációt kellő értékére szállítottuk le.

zonyultak, de amikor egy alkalommal újra megírták a lapok, hogy ki lesz a főispán, az egyik szegedi lapban fölvettem a második polgármesteri állás kérdését.

Megírtam, hogy Szegeden, ahol Lázár György a polgármester, a főispáni állás betöltése céltalan és felesleges intézkedés volna. Kifejtettem, hogy polgármesterünk kiváló organisatorius tevékenységéhez és képességeihez, hosszú évtizedek sikeres munkássága és eredménye fűződik, úgy, hogy nála ideálisabb, megfelelőbb képviselőt nem képzelhet el sem az államhatalom, sem a város közönsége. Megírtam azonban ebben a pikemben azt is, hogy nem főispán, hanem a második polgármesteri állás kérdése az, ami égetően sürgős és szükséges és a város tovább fejlődésére kialakító hatással lehet.

Igyekeztem kifejtetni, hogy a szegedi polgármester földadata a kezdeményezés, az alkotások és újabb kulturtörékvések fölvetése, megérlelése és kivitele, de nem lehet feladata az adminisztráció bürokratikus intézésének, az ellenőrzésnek és a gyakorlati kiviteleknek megoldása. Kifejtettem továbbá, hogy egyrészt a főispáni, másrészt a polgármesteri hivatal követelményeinek teljesítése olyan munkásságot feltételez, hogy a legnagyobb munkaerő is — csak munkatárs közreműködésével alkothat nagyot.

Amikor mindezt megírtam, a polgármesterünk erejének és munkabírájának teljében volt. Első volt a munkában, első a város ügyeinek ernyedetlen intézésében.

Láthatja tehát mindenki, hogy a második polgármesteri állás szervezésének kérdése, nem ad hoc kérdés; nem azért vetődött föl, mert a túlzásig vitt munka erőt vett egy embernek hatalmas erején, hanem azért, mert egy nagyarányokban haladó város további haladásának garanciáját látják igen sokan,

a helyes munkamegosztás okszerű keresztültvitelének megoldásában.

A mai helyzet pedig fényes beigazolása annak az indítványnak, amely a második polgármesteri állás szervezését javasolja.

Nem a pillanatnyi szükség teszi az állás szervezésének sürgős voltát. A polgármesterek változnak, de a város megmarad. Viszont éppen a jelen pillanat olyan, hogy a míg egyrészt senki sem szeretné nélkülözni a polgármester kiváló képességeit és amíg másrészt mindenkit áthat az a tudat, hogy a körtünetek elmúlásával újra teljes erejében működhetik a város érdekében a polgármester, addig a városnak soha meg nem szűnő örökös érdekei megkívánják, hogy a pillanatnyi szempontok félretételével is megoldassák az a kérdés, amely hosszú időkre megfelel a városvezetés követelményeinek és számol azokkal az emberi lehetőségekkel is, amelyek most éppen a város mostani vezetőjét is — betegség alakjában, — sajnos, felkeresték.

A hivatkozott cikknek egyéb részeivel nem foglalkozom, ámbár azt hiszem, helyesen gondolkozom, amikor azt mondom, hogy azok a tanácsnokok, akik ellen egyesek vészharangot kondítanak, a városnak kiváló munkásai. Az ilyen akciók pedig nem alkalmasak arra, hogy azokból lelkesedést merítsenek olyanok, akik nem megbántást, hanem érdemeik elismerését érdemelték ki.

Szivessy Lehel dr.

Az albán zavarok. Bécsből jelentik: A helyzet Albániában még mindig teljesen zavaros. A nemzetközi bizottság a nagyhatalmakhoz fordult, hogy gondoskodjanak a bizottság biztonságának hathatósabb védelméről. A hatalmak között most folynak a tárgyalások, a további teendőkről. Ausztria-Magyarország és Olaszország csupán egy-

könnyű, de meghalni nehéz; az ilyen gyönge bűnös afféle kocaturista, aki föl tudott kapaszkodni a hegyre, mert fölmenni könnyű, de nem tud lemászni róla, mert lemászni nehéz. Persze, ezt csak akkor veszi az ember észre, mikor már fönn van.

Mi a legnagyobb kegyetlenség? Megmondani az igazat annak, aki úgyis tudja.

Az első osztályú férfi magától értetődően megköveteli az asszonytól a szerelmet s barátjaitól a girót.

Gondolja meg minden megint kedves és elhagyott barát, hogy senkinek szívébe a lelkiismeretén át visszajutni nem lehet.

Ahol a csikó egyszer megbottlott, ott ló korában is meghorokan. Hamar megszokod, hogy megsüvegeljenek s ha kiváló férfiak s szép asszonyok elkényeztetnek s jók és kedvesek hozzád; hamar megtanulok érezni magad s ehhez képest viselkedni is. De volt tanáraidnak ekkor is megzavarodva köszönsz s az asszonnyal szemben, ki leánykorában nem szeretett viszont, nem találod meg hangodat s önbizalmadat.

Az ábrándozó ember, azt tartják, meg-

szokja a könnyű és fáradozás nélkül való győzedelmet; elgondolásaiban kielégülést talál, — ha tán nem is teljesen, de mindenesetre akkorát, hogy lustaságában s renyhességében inkább a kielégülés e tökéletlen, de kényelmes módjához forduljon a valóságos elérés fáradságos módjai helyett. Ez mélyen járó megfigyelés és nagyjában a dolog így is áll, de talán nem egészen. Az ábránd, az elképzelés és elgondolás néha olyan jogcímek és szerzett jogok érzetét vési az idegekbe, melyekre a valóság támasztékot nem adott s az akarataknak s a leleménynek nincs hatalmasabb ösztökélője a jogcímnek a szerzett jogoknál. „Vágyakodásimból” . . . jut eszembe egy régi versem:

*Vágyakodásimból, elgondolásimból
Te leány, egymáshoz közünk van örökre,
Nem tudom elhinni, hogy te ne tudj róla,
Nem tudom elhinni, hogy téged ne kötne!*

S aki ezt nem tudja elhinni, az nem is tud úgy viselkedni, mint ha hinné; az akarást pótolja benne a dac és a megszokás.

Nagy férfiak életrajzát a szeretőiknek kéne megírniok.

Férfi és nő között ugynevezett önzetlen barátság nincsen. Még pedig azért nincs, mert nő is szerepel a dologban. Nem mivel két

különböző nemű emberi állat kerül össze a játékban, hanem mivel ezek közül az egyik nő, azaz olyan állat, akinek nincs tehetsége a barátságra. Vagyis: férfi és nő közt ugyanazért nem lehetséges barátság, amiért nő és nő közt nem lehetséges — nem azért — mert hamar elkövetkezik a nap, mikor nem olvasnak tovább, hanem azért, mert, mondom, a nő egyáltalában nincs együtt-olvasgatásra berendezkedve. Nekem erős és sötét gyanakvásaim vannak akörül, hogy ez miért van így, de mióta minden kis lány elolvasta titokban a derék Willy ismeretterjesztő munkáit, nem tudok elfogulatlanul s arra számítva írni, hogy úgy sem értik meg szegénykék. Csak pedzem, hogy e titok kulcsát hol keressétek. Ott, hogy a férfiak nemcsak arról nevezetese, hogy közöttük erős barátságok vannak, sőt a legszoknyavadászbabb férfi sem tud férfitársaság nélkül élni, hanem arról is, hogy mentül férfibb a férfi, annál kevésbé tudja megérteni azokat a szegény szerencsétlen férfitársait, akik férfiakhoz is tudnak vagy csak férfiakhoz tudnak lírai költeményeket írni. A nőknél megfordítva van: utálják egymást, de nem testre; a leglángolóbb asszonyi verseket Sappho írta s nem férfiakhoz; a leánybarátság s az anyai szeretet sem egyéb, mint szerelem s a nő élete vagy csupa szerelem, vagy nem élet.

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre